

T á n c z o s K r i s z t i n a
K i p a t t a n t l e v e l e k

1

BESZÉD A SEMMIHEZ

Beszélni akart az ember egyszer
Meg is hallgatták volna egyszer,
De csak holnap jött holnapra
Az idő haladt rohanva,
S idő kell a beszédhez
S fül kell, hogy érteni lehessen
Így az egyszer várt magára
Végtelenbe tűntek a holnapok
S az ember csak hallgatott
Pedig résre volt nyitva jó füle
Szeme járt körbe- körbe,
De csak holnap jött holnapra
Az idő haladt rohanva...
Már nem voltak szemek a sötétben
Így aki beszélni akart hallgatott
S aki érteni akart csak várhatott.

2

XX. SZÁZADI ÍRTÓZAT

Iszony szülte ...
álmod ez talán?
Valóság, igazság
létezik egyáltalán ?

Pókhálót sző álmod
kiáltásra szád tátod
hangok ordítanak...
ember szülte...
hallod ezt?
megértő lélek, értelem
időd van-e!

A száj mosolyog...
különben a baj szagol
Jó ember, hol vagy te?
hiánycikk a jószág,
az őszinteség bujkál,
s ha zokogással torzítod arcod
nyugalmat akarsz,
s megkapod ?

A szeretet sokszor vetél,
de a rejtelem furcsa módra
feldobta magát a porondra
nem ég már lámpafény,
mert nincs ki meggyújtja!

Ó! KIÁLTS!

Ne várd meg a holnapot
 mondd meg mi fáj
 mondd ,ó !kiálts nagyot
 talán meghallja a világ?!

Túl fehér s nagy ismeretlenség
 a jövő
 túl vegyes s messze van már
 a múlt.
 s a ma elmegy a tegnappal?

Ne várd meg a holnapot
 mondd meg mindig
 mi fáj
 mondd, ó !kiálts nagyot
 talán meghallja a világ !

Rejtelembe borult tarka tegnapok
 ismeretlenségbe költözött drága holnapok
 tegnapok s múltad
 holnapok s jövőd
 keresztútjába vegyült a ma hajnala

Ne várd meg a holnapot
 mondd, ó !kiálts nagyot
 talán meghallja a világ!

Tegnap, s álomba merít az öreg este
 Holnap, s a friss reggel ébreszt
 Jövőd ismeretlen
 múltad messze van
 a holnapok a múltad?
 a tegnapok a jövőd?

Ó! kiálts-
 mindig, ha fáj!
 Ó! kiálts...
 talán meghallja a világ ?!

CSAK ELJÖN...

A végzet
 nem hallgat meg
 senkit sem
 Csak eljön
 s lecsap
 egyszerű ez
 s mégis félelmetes!
 Csak legyintget
 nagy rút szárnyával
 ide is meg oda is...
 s egyszer egy nagyot csap
 akkorát, hogy a világ
 elszunnyad!

A VÉRZŐ SEB

fájdalmasan hordod
 örök sebed
 nem tudsz szabadulni
 tőle
 fel - felszakadozik
 vérzik a seb
 miért így lett
 miért kellett így
 lennie?
 nem
 a valóságot
 nem lehet
 megváltoztatni
 a múlt örök
 az igaz, az
 mi megmaradt
 a seb
 hordozza a rideg
 valóságot,

 azt, mi oly nagyon
 fáj
 s megváltoztatni
 nem tudod
 soha!

6

HIBÁZTÁL!

rád nehezül a félelem
 kérded:
 miért tetted ezt?
 hibáztál
 de nem tudod miért?
 a valóság miért igaz...?
 a valóság most igaz
 rettentően-
 ez az igazság
 félelembe kerget
 hibáztál...
 most másként csinálnád -
 már tudod!

7

A SÖTÉTBEN

arctalanul a sötétben
 lopakodik
 egy ember
 egy élet
 akár te is lehetsz!

sötét van
 nő a félelem
 sötétség - félelem
 nem jön a reggel
 talán a remény
 nem kell?

magad sem tudod
 de arctalanul
 a sötétben
 lopakodik
 egy ember
 egy élet
 akár te is lehetsz!

már nem nyújtod a kezéd
 a segítség
 nem kell?
 tudod egyedül kell
 lépned a sötétben

BOSSZÚS VILÁG!

Rohadt világ
a hideg kiráz

A végzet ez
szívem kalapál
elvadult a lelkem
erőt vett a félelem
felkavarodott a tenger
beborult ég derengő

Nem hány szikrákat
a sugártalan nap
gallyak párbajoznak
a kakaskodó széllel
a fecskék nem találják
a biztos fedezéket

Fenn keringnek
néznek a sötétbe
kezek nyúlnak
hideg a hát
könnyezik a szem
sóhajtani akar
a megfáradt lélek

Kihalt az élet
a lámpát-
holnap gyújtják meg!

FÉNYBEN A HOMÁLY

félek a sötétben
 félek a sötétől
 a vakulástól
 látástalanságtól

fényről álmodom
 de elveszik
 homály fedi
 derűtől mentes
 félszegek a szavak
 kínjában förtelmes

a hajnal hasad
 kicsi a fény
 a sötétségben láthatatlanság
 fényben a vakulás
 sötétségben félelem
 fényben a homály

ÚJRATALÁLKOZÁS

Várom a pillanatot mikor
 újra találkozom...
 szívem sajog már

Mert tudom, hogy ez végzet...
 nézem az időt a karomon
 másképpen hat most minden fájdalom
 mit érzek, mikor
 újra találkozom... Veled

Szemed nem fog elvakítani
 tudjuk az idő megvastagít mindent
 mindent mit a pillanat elsöpörne

De tudom, hogy létezel, még akkor is
 ha nem lobogsz már velem
 szívem darabjaként élsz tovább
 érzem a fájdalmat, hogy találkozásunk
 pillanata nem ez már!
 ez csak egy újratalálkozás!

NEM KELL, HOGY MESÉLJ!

Nem kell, hogy mesélj
 nem kell, hogy hazudj
 csalódást nem kérek
 hát ne mondj semmit sem!
 tétováznod nem kell
 mert nem kell, hogy mesélj
 rég kifogytál a szuszból
 ez untig elég!

Szép volt, nagyon szép
 szép régi emlék
 elkísér és hű marad hozzám
 hát nem kell, hogy erőlködj
 csak halkan figyelj!
 a szemedben mindent megérték
 ha könny csorog arcodon
 én értem
 nem kell, hogy hazudj
 csak légy őszinte!

SZEMBEN A TERMÉSZETTEL

rohanva a dús mezőben
 talpam alatt a hajladozó
 frissen illatozó növényzet

keresztül szelem durván, élesen
 e természetes vadóc területet
 Olyannyira kiált tökéletessége
 ellenállni nem tudok!
 csak tiptom dühömben
 de továbbra is teljes valóságát érezve
 hogy milyen nyamvadt az ember
 szédelegve csak állok, állok
 még nagyobb, mérhetetlen a fájdalom
 Végtelenül körbevesz a tökéletes
 érzem már súlyos vétkem
 iszonyúan nyomaszt a lelkiismeret
 mar az oldalam, zúg fejem
 már nem értek semmit sem
 kétségbeesésem óriásira hágott
 kiáltásom nem ölt alakot
 csak hajladozom bógve a fübe
 a természet bocsánatát kérve
 Gyónom a szörnyűséges tettet
 hogy megvádoltam a természetet
 fellázadva a tökéletes harmónia ellen

13

EGY PILLANATKÉP A NYÁRBÓL

Az árnyékom látom
 a vakító homokon
 szétterülve mászik utánam
 én igyekszem lehűteni testem
 már úszom a vízben
 gyönyörű a kékek tömege
 Szikrázva tündököl felszínen a nap,
 az evező hangja loccsan,
 a fülemben zsibong a tömeg zaja,
 lassan elnyújtózom az ég alatt
 és süttetem a hasam

14

LENGE A SZELLŐ

Lenge a szellő
 bágyadtan susog
 a dús korona
 morajlás halk szava
 életre kelti a nyarat

bujaságban hajladozó
 ágas bogas gallyak
 szemem elveszik
 e távoli álomban
 enyhe sugarát
 szórja rám
 a valóság aranya
 egy tompa koppanás
 pottyant az alma
 gurul tova a
 nagy halomba,
 nyári íz
 savanykás frisse
 édestől sem mentes
 csevely, sikoly
 összevegyül
 s a repülő csapat
 belerebben a zöld lombba
 pillanatra látod a szárnyasokat
 a lombkorona duruzsolgat
 szüntelenek a hangok
 kimúlhatatlanok a dallamok
 a változó ritmusok
 erejével dobban a vihar
 keresztülgázolva a nyarat
 az erő kimúlik hamar
 lenge a szellő
 átsuhan észrevétlen
 az ingen
 a ringató kedvvel

LÉTEZÉS

Csöndben hallgatagon
 elmerengve üldögélünk
 Gondolatok elsuhannak
 szemedben tükröződve
 talán beszélni kellene?
 Megrebben az ajak
 de tétován becsukódik hamar
 az akarat
 a múlté marad.

Miért mondjam?
 túl egyszerűek lennének
 csak megtörnék a puha csöndet
 hirtelen vad erővel
 minden testet öltene.
 Jó ez a lebegés, szétfolyik
 körülöttem a tárgyi világ
 felszabadult a puszta létezésből
 elvont tökéletességről
 álmodik minden
 messze az igaz valóságtól!

A beszéd egyértelművé lett
 nem való ebbe a képbe!
 nézlek, merengve nézel
 megfosztottan létezőnk
 az anyagi világtól.
 különálló két világ
 szögellentétben
 hátat mutat egymásnak.

Beszélni hogyan lehetne most?
 semmiképpen nem való ide
 de meddig lesz ez így
 s mire jó mindez az érzés
 időtlenség, lebegés
 agyam nem tudja felfogni
 a puszta testek tömegét
 a körvonalak elmosódnak
 egybe folyik a világ...
 s hirtelen nagyot rikkant egy madár
 s testet ölt újra a tárgyi valóság!

BARANGOLÁSAIM EMLÉKE

nagy mező ,
 benne pirinyó pillangók
 a levendula ,
 s csöpp fejű virágok
 illata terjed el

bár hunyorít szemem ,
 az ég kék
 s ámulatba ejt,

gondolataimban elmerengve ,
 messze szállok fenn az égen
 s találkozom a seregélyek özönével
 hát igaz nyár ez:
 úszom s járok - kelek
 bebarangoltam a zöld koronájú természetet
 valóság ez,
 tudom, hogy ide tartozom,
 benne élek,
 felszínén a nagy Földnek

A TERMÉSZETTEL

A természet furcsa hangja szól
 s te tudod , érzed e nélkül
 már nem élhetsz

kell az erő, e ritkán kitörő
 szenvedélyes ritmusával

bódít téged a táj

zizegések , mormolások ,
 érces hangok , rikkantások
 hintájával nézed vissza
 életed elmúlt perceit
 a jókat s rosszakat ,
 elfáradt elvadult
 józanságtól elvakult

múltadat

táncolni hív a keringés áramlata
 te csak üldögélve gondolod ,
 hogy most végre megállt az idő előtted
 csak a természet hintájával haladsz előre

A LEBILINCSOLT KEZEDET FELSZABADÍTANI KELLENE!

Szabadnak lenni , madárként szállni
a lebilincselt kezedet felszabadítani kellene!

Nagy erőt érezni, s szétrobbanni az erődben
feltörni a magos égbe ,
semmi sem korlátoz téged!
Nincs kínzás a lelkednek,
keserű gondjaidtól válsz el
repülsz a tarka égen
madarakkal beszélgetsz ,
megállni nem tudsz
roppant erővel utazol ...
oly nagy erő szétfeszít ,
szállani hagy most minden ,
mert nincs utadban semmi sem!
s gondolkodsz azon a percen ,
mikor visszatérsz végleg

LÁTOM SZÁLLNI A MADARAKAT

Az ablakon át látom szállni
a madarakat a messzeségben ,
hol az ég kéke összeolvad a földdel

Úgy gondolnád , ha így látod ,
ott a messzeségben a világvége
vagy tán a kezdete?

Látom szállni a madarakat,
érezem szállni a gondolataimat
futó érzések együtt szállnak a madarakkal

Repülni akarsz a magasba,
mert föntről azt hiszed ,
többet látsz s többet megértesz.
Ó az ember milyen önző,
ezt is magának akarja !
Pedig a madárnak létszükség,
mert máshol nincs helye
ebben a világban
csak a kék messzeségben

HIÁNYZIK A KEZED

Hiányzik a kezed
 nem foghatom már
 hiányzik a csókod
 nem csókolsz már

Nem számoltam a napokat,
 de tudom rég volt már

Fogtad a kezem
 és magadhoz szorítottál,
 nem féltem akkor ,
 mert velem voltál

A tudat , hogy tudtam
 vagy nekem ,
 a magasba emelt
 boldog voltam ekkor ,
 most nem tudom
 mi lesz velem !

PECHES ÁLLAPOT

Mekkora az út?
 s nagyobb a bú
 sorsod kerül
 örvendő a gúny,
 derűs volt az ég
 most a fagyos éj
 a követő
 kardélen táncol
 sok ezernyi élet
 vigadalomtól
 rég messze jár
 s az éjszaka
 leszállt

ALVÓ ÉJSZAKA

Fekete az égen
 az éjszaka
 fekete s alszik a Föld
 meleg karjával ölelő

Hosszú az égen az éjszaka
 mély álomba elmerülve
 alszik a táj

Hatalmas e fekete palást
 rajta sok apró csillag
 heverész,
 alatta sok ezernyi ember él,
 most álmát alussza

Végtelenbe tűnik a csillagos éj
 nem sokára mégis el jő
 a tűző fénysugár birodalma,
 s mint tűnő ködfelhő
 tovasiklik nyugalma
 az alvó éjszakának

HUGOMNAK

Besüt a holdfény,
 keringőt jár a tájék.
 bódító illatok hívnak
 s álomba merítéd magad ,.
 szavunkat hallod ugyan,
 de erősebb az álmod
 s ide a világba nem húz
 semmilyen álm?

Ugyan vannak dallamok
 kergetőző szívekben,
 csupa forró érzelem
 s rád lehelő csóktól
 édes szerelem.
 Fájdalmaktól síró bánat
 nyögve mindig visszajár,
 szívedet facsarva kérve zokogásra.
 de te erős vagy és fiatal,
 nem járt le a nap
 Aranytűzű fénysugár
 vergődik szobádban
 Te röppenve kelsz fel
 testedben felfrissült erővel
 dacolsz, küzdesz
 a kínzó étellel!

FURCSA ÉRZET

Pille könnyű szárnyakkal szálllok,
 könnyű vagyok nagyon,
 pedig lelkemben
 mély a fájdalom!

Repülök messzire, tova
 talán egy elfeledett vidékre,
 senki sem tudja
 mi jár most fejemben

Pilleként szálllok a földre,
 hol gondok mindig vannak.
 szívek dobognak gyorsan s lassan
 elmerengve szálllok a magasba

MAGYARÁZAT

mikor arra vársz, hogy jobb legyen napod,
 tétován szemléled holnapod,
 a sors játszik veled
 menekülnöd nem lehet
 erőd teljesen elhagy... már föladtál mindent
 kedvedet veszítve omlasz össze,
 mert a sors nehéz súlyát érzed válladon,
 pedig csak erőd hagyott el,
 nem vigyáztál magadra eléggé
 egyedül próbáltál mindent
 mikor teljesen elhagyja erőd tested
 az agyad tudatára ébred, hogy
 nem a sors játszik veled,
 hanem saját magad tervelted ki e tervet
 pusztulásodért felelőst keresve,
 a sors volt a legjobb magyarázat erre

KIPATTANT LEVELEK

Rügyre fakadva a fák
 kipattant levelek
 virágba borult
 kertet
 Sorra kinyílt ablakokból
 beszédült nappalok
 csöndes mosolyod
 elzsibbasztott

Te és senki
 mikor lehetnyi perced
 leheled ki
 elhagyatva kicsinyke lettél

Most...
 egyedül végtelen térben
 elveszetten létedben elmerülve
 inkább égess el engem és
 magad is
 kihámozódva e világból
 piciny dió- millió

KERESVE...

Keresve az utat
 párhuzamban
 külön és futva
 lassan egymásba gabalyodva

Mindenki megy
 menve menne
 bandukolva fel s le

De együtt vagyunk e
 a térben
 találkozunk e
 mikor kell?

Égtérben
 napok, csillagok váltva
 egymást ugyanúgy

Terek végtelenbe omlanak
 fényt kíséri éjszaka
 a holtak az égbe szállva
 elmúlnak lassan, lassan

Csak keressük az utat minduntalan
 reggel, este esőben, napsütésben
 Veled, nélkülöd.

MIÉRT?

Miért van ha ember kér
fáj szívéig érve
rögtön az égre néz

S ha már nagy búval teli
a földre hajolva kér,
görcsösen zokog.
Miért van ez régtől így,
ha felhő jön esik is
ha a nap kisüt
a szív is virul,
de ha esik
egyedül
a kín még keserűbb.

Nem teszek én se mást
felnézek egünkre
kutatva a titkot
megfejtteni valót.
Te is így gondolod, ha Napba nézel
keresed a szavakat
mindig újból

ÉS MÉGIS...

hogyan tudjátok, hogy élek

Megvallom szeretem a virágot, réteket,
madarakat ahogy repülnek az égen
szeretem a napot, holdat
a reggelt, éjszakát
az esőt
jön, mert tűzforró a nyár
Az álmaim
mindig voltak
kedvesek és ridegek,
kínnal telik
és mégis...
mert itt vagyok
talán örült, talán kicsit érzékenyebb
mert fájt és néma voltam
mert kopott a lelkem az idők alatt
máshogy alakult
talán elvakulva,
talán sértve kínozom önmagam

nincs visszaút

Mégis reménykedem
talán benned remény...
hogyan létezel
talán nem is bennem
valaki másban beléd ütközöm...

VÁRTAM...

Vártam
 hogy lobbanj
 a szikra pattant
 azt hittem láttad.

Csillagok, csillagok
 szememben égnek
 kályha melegében
 támad a tűz nyelve
 reccsen a padló
 elsurrant napok
 fojtják torkomat
 Magasan az égen a Nap
 ragyog, ragyog
 bele nézni nem tudok

ÖRÖKRE EZERSZER SZEMEK

Tartom magam téged
 egy szál cérnaszálon
 aranyló, fénylő vékonyságon
 karodban karom
 Jelenleg nincs
 volt a semmi
 most
 maradj nekem a homályban is
 derengő fénycsík szemek
 a sötétlő
 égbolt csillagai
 Te vagy kilincs életemben
 s maradunk egymásnak
 Örökre ezerszer szemek
 Neked - Nekem.

MOST

Kiragadnálak,
 tömegből
 kibontanálak
 fonódva, összekuszálva
 szeress
 Most,
 bontsd ki mindkettőnk
 égő belsejét
 Idézz
 újra magadhoz ölelj
 tarts,
 emelj
 s küldj el féltve
 csak azért, hogy
 rám találj
 újra a tömegben

ESIK

esik
 pereg ablakról
 arcomra
 tenyérből földre hullva
 nő- nő egyre
 folyóként csordogál
 ázó szívem
 imbolygó hajó
 rajta
 viszi tovább
 eltaszítva
 dülöngélve billen
 szél kavarja

cseppek, percek
 folyójának árja
 mossa partját
 kavicsok között kutat
 a mának

TARTALOM

1. BESZÉD A SEMMIHEZ
2. XX. SZÁZADI ÍRTÓZAT
3. Ó! KIÁLTS!
4. CSAK ELJÖN
5. A VÉRZŐ SEB
6. HIBÁZTÁL
7. A SÖTÉTBEN
8. BOSSZÚS VILÁG!
9. FÉNYBEN A HOMÁLY
10. ÚJRATALÁLKOZÁS
11. NEM KELL? HOGY MESÉLJ!
12. SZEMBEN A TERMÉSZETTEL
13. EGY PILLANATKÉP A NYÁRBÓL
14. LENGE A SZELLŐ
15. LÉTEZÉS
16. BARANGOLÁSAIM EMLÉKE
17. A TERMÉSZETTEL
18. A LEBILINCSELT KEZEDET FELSZABADÍTANI KELLENE!
19. LÁTOM SZÁLLNI A MADARAKAT
20. HIÁNYZIK A KEZED
21. PECHES ÁLLAPOT
22. ALVÓ ÉJSZAKA
23. HUGOMNAK
24. FURCSA ÉRZET
25. MAGYARÁZAT
26. KIPATTANT LEVELEK
27. KERESVE
28. MIÉRT?
29. ÉS MÉGIS...
30. VÁRTAM
31. ÖRÖKRE EZERSZER SZEMEK
32. MOST
33. ESIK